

saavidt de ikke strække til, vil man sætte et andet Element ved Siden af eller tildeels istedetfor. Jeg troer, at naar man gaaer ud paa at reformere dette Emne, er det kun Tid, ja, jeg vil sige altfor Tid; vi maae, efter min Mening, komme til noget ganske Andet. I en stor Deel, ja, jeg tør næsten sige paa de fleste Steder i Landet kommer det nu ikke saameget an paa Hegnens Vedligeholdelse, som Tilfældet er efter den nugældende Lov, og som Tilfældet ligeledes vil blive efter Vedtagelsen af denne Lov; thi nu gjælder det meget mere om Forandringer i Hegnforholdene; det gjælder nu meget mere om, hvorledes vi skulle komme af med skadelige Hegn. Ifølge Hegnansordningen kunne Hegn opføres og beplantes paa mange forskjellige Maader, enten ved de saakaldte levende Hegn eller fornemmelig med høistammede Pile, og med Hensyn til disse sidste er det fremdeles paabudt, at de ikke maae staae længere fra hinanden end 5 Alen. Selv de, som ikke have vundet en sørgelig Erfaring af den Skade, som lides herved, have imidlertid ikke kunnet undgaae at blive opmærksomme paa, at der fra hiin Tid, ja endog fra en nyere Tid, findes Hegn, om hvilke det maa siges, at de ere overordentlig kostbare for Naboen, uden at de ere til anden Nytte for deres Eier, end at de give en Smule Læ og afgive noget Brændsel, thi disse to Goder kan Naboen, naar hans Eiendom er beliggende paa den nordre Side af Hegnet, let komme til at betale meget dyrt, og, saavidt mig bekjendt, have vi ingen Bestemmelse, som giver den skadeligende Nabo nogen Ret til at forlange saadanne Pile enten bortkøffede eller indskrænkede til det mindst Mulige. Ikke at tale om at flige Hegn ved Vintertid gjemme megen Sne, der kan holde sig langt hen paa Aaret og forhindre Jordens Bearbejdelse, tage de nemlig ikke liden Næring fra de nærmest liggende Jorber, men de forarsage navnlig stor Skade ved paa disses Beføining at tage Næring fra Luften. Naar vi komme i Nærheden af saadanne høitvoksende Hegn, hvis Retning gaaer fra Ost til Vest, behøve vi kun at lægge Mærke til Afgrøden paa den nordre Side heraf, og man vil da see, at denne er en ikke ringe Afstand derfra er overordentlig vag; den er kun tilsyneladende, men ikke i

Virkeligheden stærk nok til at give Noget. Skal man røre ved den omhandlede Forordning, troer jeg derfor, at der tillige bør stee Forandring i denne Retning; jeg siger „tillige“, thi jeg drifter mig ikke til at paastaae, at det vilde være rigtigt aldeles at ophæve Hegnansordningen, da der kan være Steder i Landet, hvor man endnu sætter Priis paa den. Saa Meget er imidlertid vist, at Hegnene ikke nu kunne have den Betydning, som de tidligere have havt, thi nu bruger man andre Midler til at skaffe sig Fæd; Enhver arbejder fremdeles paa at skaffe sig den selv og derved ogsaa sin Nabo. Naar man betragter Forholdene, som de almindeligt ere paa Sjælland, vil man see, at de fleste Hegn fra hiin Tid ere forsmætte; de ere til Byrde og kun til Jordspild. Kun paa enkelte større Gaarde finder man dem endnu tildeels vedligeholdte for at kunne indelukke løsgaaende Creaturer, men det er kun reent undtagelsesvis, at Sligt finder Steed ved mindre Landeiendomme. Man har ogsaa seet, at der i saa Henseende er opstaaet ikke saa ganske saa Ubehageligheder, ja jeg kan endog sige Stridigheder og Retstrætter, idet en Mand, uden at han har truffet nogen Overenskomst derom med sin Nabo — Noget, som han maaffee iforveien vidste ikke kunde opnaaes, — har borttaget et saadant Hegn, der ikke var til nogensomhelst Nytte, men endog undertiden kunde være til Skade, og som i alt Fald var til Jordtab. Naar da Naboen troede at kunne paavise, at Manden havde gjort Noget, der var i Strid med de bestaaende Anordninger, har han ofte paaført denne en Rets sag, men det er Saadant, jeg mener, at man, naar man vil reformere paa dette Gebeet, tillige maa tage i Betragtning. Ved Siden heraf kunde man i en saadan Lov træffe Bestemmelser, hvorved man hævede Hegn paa Steder, hvor de formentlig ere nødvendige. Jeg kan altsaa bilige den Tanke, der ligger til Grund for Lovforslaget, hvilken vistnok er rigtig; thi efter min Erfaring er det nødvendigt, at man kommer til en Omordning af Forordningen af 29de October 1794; jeg siger, at den, der drifter sig til at give sig af med et saa vigtigt Spørgsmaal, som det foreliggende tilvise er, kan regne paa min fulde Anerkjendelse; men